

DŽASINDA
VAJLDER

KAO DA
smo jedno

Prevela Branislava Maoduš

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

Ovo je knjiga za sve one koji su izgubili voljenu osobu, za sve one koji su se budili u suzama i uspavljivali se sa suzama, za sve one koji su morali da nauče da je sasvim u redu da se ne osećaju dobro.

Preživeti ne znači biti snažan, to samo znači da nastavljate da dišete iz dana u dan; biti snažan znači naučiti živeti uprkos bolu.

Deo prvi

Prošlost

Nel

Poglavlje 1

NPZ ili NP?

Septembar

Nisam oduvek bila zaljubljena u Koltona Kaloveja; pre njega volela sam njegovog mlađeg brata Kajla.

Kajl je bio moja prva prava ljubav, moje prvo sve.

Odrasla sam pored Kalovejevih. Kajl i ja bili smo istih godina, rodili smo se u istoj bolnici, u dva dana razmaka, a majke su nam ležale u sobama koje su bile dvoja vrata udaljene. Kajl je bio stariji, što je mene silno nerviralo. Svega dva dana, ali bilo je to dovoljno da se on zbog toga uobrazi i da me nemilosrdno zadirkuje. Kao bebe igrali smo se u istoj ogradici u kući njegove majke. Zajedno smo se igrali kockama i lutkama (Kajl se igrao lutkama kao i ja, dok nismo napunili tri godine, zbog čega sam ga nemilosrdno zadirkivala). Zajedno smo naučili da vozimo bicikl; moj tata nas je oboje naučio, jer je gospodin Kalovej bio kongresmen i često odsutan. Učili smo zajedno, zajedno radili

domaći. Najpre smo bili najbolji prijatelji. Mislim da su ljudi uvek pretpostavljali da ćemo na kraju postati par.

Naravno da naša veza nije bila ugovorena, samo se... pretpostavljalo da će do nje doći. Njegov otac bio je ambiciozni kongresmen, a moj izvršni direktor, veoma uspešan poslovan čovek. Njihova lepa i savršena deca par? Pa naravno! Znam da to zvuči oholo, ili kako već, ali je istina. Nisam savršena, naravno. Imam nekih mana. Pomalo su mi kukovi široki, a grudi suviše velike u odnosu na visinu i građu, ali nema veze. Znam kako izgledam, ali kunem se da nisam sujetna.

Nismo bili svesni ovih pretpostavki sve do druge godine srednje škole. Do tada smo bili prijatelji – najbolji prijatelji, ali *samo* prijatelji. Nikada nisam bila od onih devojaka koje lude za momcima. Moj konzervativni otac to nikada ne bi dozvolio, a i nije mi dozvoljavao da izlazim s momcima dok ne napunim šesnaest godina. Onda me je, nedelju dana nakon mog šesnaestog rođendana, Džejson Dorsi pozvao da izađemo. Džejson je bio odmah iza Kajla po polaganju prava na apsolutno savršenstvo. Bio je plavokos, za razliku od Kajla koji je imao vranu kosu, a i krupniji i masivniji, dok je Kajl bio vitkiji, okretniji i nekako vučje graciozan. Džejson nije bio baš tako pametan i šarmantan kao Kajl, ali iskrena da budem, možda sam bila pomalo pristrasna.

Nisam ni časak oklevala kada me je Džejson pozvao na večeru posle škole. Pomislila sam: jedva čekam, zar ne? Svaka devojka u mojoj školi maštala je o tome da je Džejson ili Kajl pozovu na sastanak, a ja sam bila Kajlov NPZ* i trebalo je da izađem s Džejsonom. Pozvao me je kod mog ormarića, a ormarići su uvek prometno mesto, pa je poziv bio prilično javan. Svi su ga čuli i, samo da vam kažem, bili su veoma ljubomorni.

* NPZ – najbolji prijatelj zauvek. (Prim. prev.)

Sastala sam se s Kajlom kod njegovog nabudženog kamara, kao i uvek nakon šestog časa, i odvezli smo se uz škripu guma. Kajl je vozio kao da ga murija juri, ali bio je veoma vešt vozač pa se nikada nisam plašila. Njegov tata se postarao da ga vožnji poduča FBI agent, tako da je Kajl bio u stanju da umakne većini policajaca naše lokalne policijske stanice.

„Pogodi šta se desilo?“, upitala sam uzbuđeno, dok je Kajl u širokom luku i pri velikoj brzini skretao na makadam koji je vodio do našeg susedstva. Pogledao me je podignute obrve pa sam ga zgrabila za ruku, stegla mu mišicu i zacičala: „Džejson Dorsi me je pozvao da izađemo! Vodi me večeras na večeru!“

Kajl je umalo sleteo s puta. Legao je na kočnicu, zbog čega se automobil zaneo i proklizao u stranu na prašnjavom putu. Okrenuo se u kožnom sportskom sedištu, jedne ruke položene na naslon mog sedišta, i sevnuo očima. „Šta si rekla?“ Zvučao je ljutito, što me je zbunilo. „Jer bih se mogao zakleti da si mi upravo rekla da te je Džejson pozvao da izađete.“

Osetila sam kako mi ponestaje daha pod snagom njegovog pogleda i glasa. „Pa... jeste?!“ Moj odgovor je zvučao kao uplašeno i zbunjeno pitanje. „On će... doći po mene u sedam. Idemo kod Brana. Zašto se ovako ponašaš?“

„Zašto se...“, Kajl je zatvorio usta, zastavši usred rečenice, a onda je prešao rukama preko lica. „Nel, ne možeš izaći s Džejsonom.“

„Zašto?“ Prevazišavši zaprepašćenje zbog Kajlovog iznenadnog besa, bila sam povređena, zbunjena i počela sam i sama da se ljutim. „Fin je i sladak. I najbolji ti je prijatelj. Zašto ne bih mogla da izađem s njim? Uzbuđena sam, Kajle. Ili sam bila. Niko me nikada nije pozvao da izađemo, a konačno smem da izlazim pošto sam napunila šesnaest godina. A ti si pobesneo. Ne razumem. Trebalo bi da si srećan zbog mene.“

Kajl se namrštio i videla sam kako mu čitav spektar osećanja preleće lepim licem. Otvorio je usta, a potom ih zatvorio. Naposletku je procedio psovku, otvorio vrata, izleteo iz kola zalupivši vrata za sobom i odmarširao preko kukuružišta gospodina Inisa.

Oklevala sam, sad potpuno zbunjena. Učinilo mi se, pre nego što je odjurio, da je ljubomoran. Da li je moguće da je ljubomoran? Zašto me onda on nije pozvao da izađem s njim? Razvezala sam konjski rep i ponovo vezala kosu, a točkići u glavi okretali su mi se toliko brzo da sam jedva disala.

Kajl? Sve sam radila s Kajlom. Sve! Zajedno smo išli na ručak svakog dana. Išli smo u šetnje, na izlete i dugačke vožnje biciklom nakon kojih smo svraćali na sladoled u Dejri kvin. Jednom mesečno bežali smo s političkih večerinki njegovog oca da bismo na molu iza moje kuće pili ukradeno vino. Jednom smo se malčice napili i otišli da se kupamo golišavi.

Sećam se da sam gledala kako se Kajl okreće dok je skidao bokserice i sećam se da sam osetila golicanje u stomaku kada sam videla njegovu nagu pozadinu. U to vreme sam taj osećaj pripisala pripitosti. Naravno, i ja sam se skinula, a Kajlov pogled je gutao moje telo pa je golicanje postalo još snažnije. U tom trenutku doviknula sam mu da prestane da bulji u mene, i on se okrenuo. Stajao je u vodi do struka, ali sada se pitam da nije možda skrivao reakciju zbog pogleda u moje nago telo. Veoma se trudio da ostane na bezbednoj udaljenosti dok smo plivali, a inače smo se često dodirivali, grlili, zadirkivali i započinjali okršaje golicanjem, u kojima je Kajl uvek pobeđivao.

Izenada sam sve počela da posmatram drugim očima.

Kajl? Bio mi je najbolji prijatelj. Naravno, imala sam ja i drugarice. Sa Džil i Bekom sam svake nedelje išla na manikir i

pedikir, a zatim na milkšejk u Big boj. Ali kada sam bila uznemirena ili ljuta, kada bih se posvađala s mamom ili tatom, ili kada bih dobila lošu ocenu, ili kada bi se bilo šta desilo, obraćala sam se Kajlu. Sedeli bismo na mom molu, ili na njegovom, i on bi me smirio. Grlio bi me dok se ne bih osetila bolje. Hiljadu puta sam zaspala s njim na molu, ili na kauču pored njega dok smo gledali film. Na njegovom kauču, ili njemu u krilu. Na njegovim grudima, ili u njegovom zagrljaju.

To nije ljubav kakva postoji među NPZ-ovima, zar ne? Nikada se nismo poljubili, nikada se nismo držali za ruke kao momak i devojka. A ako bi neko nešto i pitao, što se često dešavalo, uvek smo bili u fazonu: *Ne, nismo u šemi, mi smo najbolji drugari.*

Ali da li smo bili samo to?

Bože, kakva zbrka!

Izašla sam iz kola i krenula za Kajlom. Već mi je izmakao iz vida, ali sam znala kuda se uputio. Postoji jedno mesto na grebenu, s druge strane polja gospodina Inisa, na koje smo često išli. Odatle se vidi grad, srebrna nit potoka i tamni pojas šume.

Kajl se popeo do polovine ogromnog bora na vrhu grebena koji je prepolovila munja. Na visini od nekih šest metara nalazila se dugačka debela grana na koju se bilo lako popeti. Često smo na njoj sedeli zajedno, on leđima oslonjen na deblo, a ja leđima oslonjena na njegove grudi. Stajala sam na grani pod njim i čekala. Prebacio je nogu preko grane, pružio se, podigao me kao da sam lutka i posadio me pred sebe. Ovaj položaj iznenada je poprimio novo značenje. Osećala sam kako mu srce u grudima udara. Teško je disao i osećao se na znoj. Mora da je trčao uz greben.

Naslonila sam glavu na njegovo rame i pogledala njegov prelep profil, kao isklesan i okupan zlatnom svetlošću kasnog

popodnevnog sunca. Obrve su mu bile povijene, vilica stegnuta. Još je bio besan.

„Kajle... da porazgovaramo. Nisam...“

„Šta nisi? Shvatila? Jesi!“ Pogledao me je, potom sklopio oči i okrenuo se, kao da ga boli da me gleda.

„Mi smo najbolji prijatelji, Kajle. Ako misliš da ima nešto više, reci mi.“

„Za mene?“ Kajl udari glavom o deblo. „Ne znam, Nel. Ja sam... da, mislim da se podrazumeva da smo najbolji prijatelji, rekao bih. Mislim, odrasli smo zajedno, zar ne? Provodimo vreme zajedno i govorimo svima da smo samo prijatelji, ali...“

„Šta ali?“, osetila sam kako mi srce u grudima udara. Ovo bi moglo sve da promeni. Uzeo je u ruke pramen moje riđe kose i počeo njime da se poigrava. „A šta ako između nas ima još nečega, ako smo više od prijatelja?“

„Više od prijatelja? Misliš par?“

„Zašto da ne?“

Osetila sam nalet besa. „Zašto da ne? Da li se ti to zajebavaš sa mnom? To je odgovor na moje pitanje?“ Otklizala sam se malo dalje, prebacila noge preko grane i dočekala se na granu niže.

Za nekoliko sekundi sišla sam s drveta i potrčala kroz kukuruzište. Čula sam Kajla kako mi viče da sačekam, ali nisam. Do kuće sam u tom trenutku imala svega kilometar i po, pa sam nastavila da trčim. Ušla sam na ulazna vrata tako snažno da se kuća zatresla, i toliko uplašila majku da je ispustila čašu. Čula sam kako staklo udara o pod i razbija se, i kako majka psuje, a zatim sam tresnula vratima svoje sobe i bacila se na krevet jecajući. Dugo sam se suzdržavala, ali u svetilištu svoje sobe konačno sam mogla da dam oduška osećanjima.

„Nel? Šta nije u redu, mila?“, začuo se majčin glas, zabrinut i nežan, s druge strane vrata.

„Ne želim... ne želim da razgovaram o tome.“

„Nel, otvori vrata i reci mi o čemu je reč.“

„Neću!“

Čula sam Kajlov dubok muški glas pored majčinog. Rekla je: „Nel? Kajl je došao.“

„Ne želim da ga vidim! Oteraj ga!“

Čula sam mamu kako razgovara s Kajlom, kako mu govori da će ona razgovarati sa mnom, da će sve biti u redu. Ali neće. Ni sama nisam baš najbolje znala zašto sam tako strašno plakala. Bila sam zbunjena na stotinu različitih načina.

Bila sam uzbuđena zbog izlaska s Džejsonom. Ili sam, u najmanju ruku, to bila pre nego što se sve ovo desilo. Pokušala sam da zamislim Džejsonovu ruku u mojoj, njegovu ruku oko mog struka. Pokušala sam da zamislim sebe kako ljubim Džejsona. Zadrhtala sam i pokušala da potisnem ovu sliku, jer mi je pripala muka. Zašto sam bila toliko srećna? Samo zato što me je sladak momak pozvao da izađemo? Možda. Bilo je poprilično poznato da Nel Hotorn niko ne može da priđe. I ranije su me pozivali da izađemo, prošle godine, kada sam imala petnaest, negde u vreme okupljanja bivših đaka. Pozvao me je Aron Svornicki. Onako, simpatičan ali dosadan. Tata je poludeo i rekao mi da ne smem da izađem s njim. Nisam mogla da odem na proslavu okupljanja bivših đaka, ali to je bilo to. Nekako se jednostavno pročulo. Nije se o tome govorilo, ali svi su razumeli: niko ne sme da joj priđe. Niko me nakon toga nije pozvao da izađemo. Tata je bio prilično uticajan u našem gradu. Samo je Kajlov tata bio na višem položaju, i to samo zato što je bio kongresmen. Tata je posedovao nekoliko zgrada u kojima su

se nalazili tržni centri u glavnoj ulici i još nekoliko u susjednim okruzima. Bio je u gradskoj upravi i imao veliki uticaj na gradonačelnika i državnog guvernera. Preko gospodina Kaloveja imao je pristup i nacionalnim političkim ličnostima. A to je značilo da niko nije želeo da se zameri Džimu Hotornu. Sve je to bilo neobično, ali mi je sada postalo jasno. Možda je tata rekao nešto momku koji me je pozvao da izađem s njim.

Misli mi se vratiše na Kajla. Na njegovu neobičnu, krajnje ekstremnu reakciju na to što me je Džejson pozvao da izađemo. Na način na koji me je gledao na drvetu.

Na moju reakciju na njegovo: „Zašto da ne?“

„Zašto da ne?“ To je najbolje čega je mogao da se doseti? Ponovo sam se naljutila na njega i nisam mogla da se obuzdam, premda sam znala da je moj bes iracionalan. Nisam želela da izađe sa mnom tek tako. Želela sam da to nešto znači.

Pokušala sam da zamislim kako provodim vreme s Kajlom u svojstvu osobe koja mu je više od prijatelja, ma šta to značilo. Lako mi je bilo da zamislim kako nam se prsti prepliću. Večere pod svetlom sveća. Moje lice na njegovim grudima, njegove usne kako se spuštaju na moje, dok sunce zalazi iza nas...

Rekla sam sebi da prestanem da se ponašam tako melodramatično. Međutim... nisam mogla da se oslobodim te slike. Gotovo da sam mogla da osetim Kajlove ruke na mojim leđima, kako mi prstima obuhvata struk i prilazi opasno blizu zadnjici. Mogla sam da osetim potajnu želju da spusti ruke samo malo niže. Gotovo da sam mogla da osetim njegove usne, tople, meke i vlažne, kako prelaze preko mojih...

Rumenela sam i vrpoljila se na krevetu, okrenula se na leđa i obrisala suze s lica.

Šta nije u redu sa mnom? Iznenada sam počela da maštam o Kajlu?

Bilo mi je potrebno da izađem na vazduh. Da trčim. Skinula sam odeću koju sam nosila u školu i obukla šorts, sportski brushalter, majicu na bretele, čarape i najke i zgrabila ajpod. Trčanjem sam obično uspevala da razbistrim misli, i upravo mi je ono u tom trenutku bilo potrebno.

Stavila sam slušalice u uši, spustila se niza stepenice i istrčala na ulazna vrata, pretvarajući se da ne čujem mamu kako me zove. Pustila sam listu za trčanje, sve one budalaste, isprazne, vedre i brze pop pesme koje sam mogla da potisnem negde u pozadinu uma i trčim. Žurno sam se istegla i krenula da istrčim uobičajeni krug od osam kilometara.

Prošla sam pored Kajlovog prilaznog puta i proklela sebe što nisam razmišljala. Čekao me je bez majice, sa slušalicama u ušima i u šortsu za teretanu. Videla sam ga ovakvog hiljadu puta: izvajani trbušnjaci talasali su mu se na suncu, tamna brazda malja spuštala se niz stomak i nestajala ispod šortsu. Ovog puta sam morala snažno da progutam pljuvačku kada sam to videla. Mislim, bila sam svesna da je Kajl zgodan. Oduvek sam to znala i uvek sam to cenila. Bila sam normalna šesnaestogodišnjakinja koju tresu hormoni i imala sam zdrav stav prema privlačnom muškom telu. Samo nisam o Kajlu razmišljala na taj način. Kao o predmetu požude.

Ali nisam usporila i on uhvati korak sa mnom. Čak nam se i ritam disanja odmah uskladio.

Nismo progovarali, nismo se čak ni pogledali. Samo smo trčali. Kilometar i po, potom i tri, a onda smo oboje počeli da posustajemo. Ubrzala sam korak, a on me je pratio; zatim je još više ubrzao pa smo krenuli i drugi krug. Projurili smo pored

starog panja koji je obeležavao polovinu puta, četvrti kilometar; već smo teško disali i znojili se. Trči, trči, trči, diši i koncentriši se, pomeraj ruke. Ne gledaj Kajla. Ne gledaj kako se znoj presijava na njegovim golim grudima, ne gledaj kako se graška znoj spušta preko njegove bradavice i klizi niz izbočinu grudnog mišića, ne zamišljaj sebe kako jezikom hvataš tu kap kada stigne do nabranog polja njegovih trbušnjaka.

Sranje! Odakle se ta slika stvorila? Da ga ližem? Saberi se, Nel! Jebote, saberi se! Samoprekor nije pomogao. Slika mi je sada bila urezana u mozak. Kajl leži na leđima na travnatoj poljani. Znoj mu se sliva niz bronzanu kožu, kosa mu je neuredna i vlažna. Spuštam se licem do njegovih grudi, prislanjam usne na njegovu grudnu kost, potom ližem sjajnu perlu slane tečnosti.

O bože, o bože... *O bože!* Ovo je loše. Nisu ovo bile dobre misli. Nisu bile bezazlene misli. Nisu bile misli kakve dolikuju NPZ-ovima. Bila sam devica. Nikada nikoga nisam polizala. Nikada nikoga nisam čak ni poljubila. Dobro, sa Džil i Rebekom gledala sam nekoliko vrelih filmova koji mlađi od sedamnaest godina smeju da gledaju uz dozvolu roditelja. Potajno smo zajedno gledale i *Pravu krv*, svaku epizodu. Tako smo znale šta bi trebalo da se desi, i ja sam maštala i devojački sanjarila, ali... S Kajlom?

Upravo sam razmišljala o Suki i Eriku. Naravno. Samo što je Kajl više ličio na Bila...

Trgla sam se iz razmišljanja, Kajl je bio nekoliko koraka iza mene, a ja sam trčala punom brzinom, divlje mašući rukama. Trčala sam sve brže, pokušavajući da rasteram vrele slike iz misli i iznenadnu budalastu požudu prema najboljem drugu. Noge su počele da mi drhte, dah mi je bio isprekidan i pluća su me bolela, pred očima mi se mutilo, očaj mi je jurio telom umesto

krvi, zbunjenost mi je punila pluća umesto kiseonika – bila je to takva vrsta trčanja.

Kajl mi je skliznuo u periferno vidno polje, držao je korak sa mnom, mučio se, a onda se ispoljila njegova fizička spremnost, pa se odvojio od mene, potrčavši brže nego što bih ja ikada mogla. Brzinom zvezde američkog fudbala u naponu snage u šesnaestoj godini. Brzinom nekoga koga već prate skauti sa univerziteta Mičigena, Alabame i Severne Karoline.

Zateturala sam se, usporila, stala, a potom se rukama oslonila na kolena boreći se za vazduh. Kajl je na udaljenosti od tri metra učinio isto. Nalazili smo se na vrhu brda: sleva se nalazila šuma, kuće nekoliko kilometara iza nas, a breg s našim drvetom nazirao se s desne strane. Poljsko cveće njihalo se na povetarcu, prijatnom i hladnom na vrelini rane septembarske večeri. Naterala sam sebe da hodam, zaboravila sam se, skinula majicu i obrisala njome lice.

Stala sam i zabacila glavu, pokušavajući da usporim dah, a majicu sam prebacila preko očiju, da upije vreli znoj sa čela.

„Trebalo bi da se istegneš“, promrmljao je Kajl svega nekoliko centimetara od mene.

Trgla sam se na zvuk njegovog glasa, zbog njegove iznenadne blizine. Srce je opet počelo snažno da udara, ovog puta više od nerveze, a ne zbog iscrpljenosti. A to je bilo glupo. Bio je to Kajl. Znao je sve o meni. Video me je i bez odeće.

Eh, veoma pogrešna misao u tom trenutku. Skinula sam majicu s očiju i videla ga kako me odmerava napetim pogledom, ali mu je lice bilo bezizražajno. Duboko je i teško disao, i znala sam da bih mogla, ako ne budem oprezna, da ubedim sebe da to nije otežano disanje zbog trčanja.

Oblizala sam usne, a on je očima pratio putanju mog jezika. Loše. Ovo je loše.

„Kajle...“, zaustila sam, a onda shvatila da ne znam šta da kažem. „Nel“, zvučao je smireno, samopouzđano. Hladno. Ali oči... one su ga odavale.

Okrenuo se, savio se skupljenih nogu i počeo da se isteže. Trenutak je prošao, pa sam se i ja posvetila istezanju. Kada smo oboje završili, seli smo na travu i znala sam da više ne možemo izbeći razgovor. Da bih prikrila nervozu, oslobodila sam kosu iz konjskog repa i rastresla je.

Kajl je duboko udahnuo i nervozno me pogledao, a potom je sklopio oči. „Nel, slušaj. Kada sam rekao *zašto da ne*, to je bilo... bilo je glupo. Nisam to mislio. Žao mi je. Znam kako je to zvučalo. Bio sam veoma uznemiren i zbunjen...“

„Zbunjen?“

„Da, zbunjen!“, rekao je Kajl gotovo vičući. „*Zbunjujuće* je sve ovo što se danas desilo među nama. Kada si mi rekla da te je Džejson pozvao da izađete, jednostavno sam... kao da mi je nešto u glavi... puklo. Zamislio sam te s njim, kako ga možda i ljubiš, pa sam... ne. Jednostavno ne!“

Prešao je rukama preko lica, a potom legao u travu zureći u plavo nebo prošarano pramićcima beline i narandžasto po ivicama od sunca na zalasku.

„Znam kako će ovo zvučati, ali... kada sam zamislio kako te Džejson grli, kako njegove usne dodiruju tvoje... nisam to mogao da podnesem. Pomislio sam: Ne dolazi u obzir! Nel je moja! Tada sam otrčao. Nisam mogao da shvatim zašto sam iznenada postao toliko posesivan. I dalje... ne znam odakle sve ovo.“

„Ne znam ni ja. Mislim, iznenadila me je tvoja reakcija, ali tada sam otišla kući i razmislila o izlasku sa Džejsonom i... jednostavno mi nije leglo. Nisam to mogla zamisliti.“

„Pa, da li i dalje nameravaš da izađeš s njim?“